

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. К., 01.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: СТЕЛА В. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря М. Т. М.

като разгледа докладваното от СТЕЛА В. ГЕОРГИЕВА Гражданско дело № 20245510101540 по описа за 2024 година

В исковата молба юриск. Е. Ц., в качеството ѝ на пълномощник на ищцовото дружество заявява, че на *** г. длъжникът Ю. С. Ф., ЕГН ***** сключил Договор за потребителски кредит № *** с „С.“ ООД, по силата на който получил сумата от 1000.00 лева, като се съгласил да върне 15 броя вноски по 201.00 в срок до 21.07.2020 г., когато е падежирали последната вноска, съгласно Погасителен план, неразделна част към Договора за потребителски кредит. Уговорен бил и фиксиран лихвен процент в размер на 40.05%, както и годишен процент на разходите в размер на 48.63%.

Сочи, че съгласно чл. 9 ЗПК договорът за паричен заем е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Страни по договора за паричен заем са потребителят и кредиторът, като потребител е всяко физическо лице, което при сключването на договор за паричен заем действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност, а кредитор е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя или обещава да предостави паричен заем в рамките на своята професионална или търговска дейност. Видно от приложените Общи условия и Договор за паричен заем № *** на *** г. по безспорен начин установяват сключения между страните договор, задълженията си по който ответната страна не е изпълнила в срок и съобразно условията на договора.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗПК регламентира договора да бъде сключен по ясен и разбираем начин, като всички негови елементи се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните. В случая, представеният по делото Договор за кредит не е сключен в противоречие с цитираното законово изискване. Изложеното обосновава извод, че процесният договор е действителен като сключен според повелителните норми на чл. 10, чл. 11 и чл. 22 от ЗПК.

Заявява, че в чл. 31, ал. 3 от Общите условия по Договора за потребителски кредит страните се съгласили, че длъжникът ще дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху забавената сума за всеки ден забава. В чл. 33, ал. 2 от Общите условия по Договора за потребителски кредит било уговорено „С.“ ООД да уведомява длъжника чрез писма, покани, съобщения или други документи ще се считат за получени от Кредитора, ако бъдат изпратени на e-mail адрес или доставени на официалните адреси за кореспонденция, посочени от него при подписването на договора за кредит.

Твърди, че горепосочените договори са по електронен път по силата на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/. Договорът е сключен като част от системата за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от кредитодателя, при което от отправяне на предложението до сключване на договора страните са използвали средства за комуникация от разстояние. При сключването на процесния договор на ответника е предоставена цялата информация, изискуема по закон. Съгласно чл. 6 от ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече.

Дори и съдът да не приеме, че договорите не са сключени по електронен път счита, че следва да се приеме, че Договорът за паричен заем по своето естество е реален договор и същият се счита за сключен, считано от датата на получаване на паричната сума

Заявява че Ю. С. Ф., ЕГН ***** не е изпълнил в срок задълженията си по Договора за кредит.

С Договор за продажба и прехвърляне на вземания /Цесия/ от ***Г. г. „С.“ ООД като цедент е прехвърлило своите вземания към Длъжника по описания договор за потребителски кредит на цесионера „А.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., п.к. ***. Вземането срещу длъжника по настоящото производство е индивидуализирано на ред/стр. № *** от Приложение № към договора за цесия. Длъжникът е уведомен за цесията на посочения от него настоящ адрес на дата - година, както и със СМС на посочения от него телефонен номер.

Длъжникът не е изпълнил в срок задълженията си по Договора за потребителски кредит до изтичането на крайния срок за погасяване на кредита. Към настоящия момент задължението все още не е погасено.

Сочи, че връчването на съобщението за сключения договор за цесия от цедента на длъжника, има за цел длъжникът да бъде уведомен за кредитора, на който следва да изпълни надлежно и съответно да бъде предотвратено изпълнението на лице, което не е титуляр на вземането. С цел да бъде гарантирана сигурността на длъжника да изпълни именно на овластения кредитор, законът изисква уведомяването за сключения договор за цесия да бъде извършено от предишния кредитор-цедент. Връчването на уведомлението обаче няма характер на лично и незаместимо действие, поради което е възможно то да бъде извършено и от пълномощник на цедента. С оглед константната съдебна практика няма пречка старият кредитор /цедент/ да упълномощи новия кредитор /цесионер/ от името на цедента да извърши предвиденото в чл. 99, ал. 3 от ЗЗД уведомяване на длъжника за извършената цесия. Законът не е предвидил уведомяването на длъжника да става по конкретен и специален начин, поради което същото следва да се счита надлежно извършено.

Ако съдът приеме, че уведомяването на длъжника-ответник на посочения от него имейл адрес не е извършено надлежно, то моли съда да приеме за надлежно връчването на уведомлението, извършено с исковата молба. (Решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г., II т. о., ВКС, Решение № 3/16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., ВКС, Решение № 78/09.07.2014 г. по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ВКС)

С оглед наведените по делото факти и обстоятелства счита, че следва съдът да приеме за установено, че ответникът Ю. С. Ф., ЕГН *****, дължи на „А.“ ЕООД, с ЕИК *** парично вземане, конкретизирано в т. 9 на предявеното Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по образуваното ч.гр.д. № 915/2024 г., а именно сумата в общ размер от 1595.84 лв., формирана както следва: главница в размер на 1000 лв.; договорна възнаградителна лихва върху главницата в размер на 344.73 лв. за периода от *** г до 21.07.2020 г.; законна лихва за забава върху главницата в размер на 251.11 лв. за период от 21.07.2020 г. до 02.04.2024 г. както и лихва за забава върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до окончателно изплащане на вземанията.

Претендираната сума за лихва за забава представлява обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва, определена с Постановление № 426 на МС от 18.12.2014 г. за просрочени парични задължения. Същата се дължи от Длъжника по силата на чл. 2, раздел Х. „Забава. Предсрочна изискуемост“ от ОУ, неразделна част от Договора за кредит, съгласно който член при забавяне на плащането на погасителна вноска Длъжникът ще дължи обезщетение за забава в размер на действащата законна лихва върху всяка забавена погасителна вноска.

За периода от 13 март 2020 г. до 13 юли 2020 г. законна лихва за забава по Договора за кредит не е била начислявана.

Предвид гореизложеното моли съда да постанови решение, с което да признае за установено със сила на пресъдено нещо по отношение на ответника Ю. С. Ф., ЕГН *****, че същият дължи на „А.“ с ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. С., п.к. ***, представлявано от юрк. Е. Ц. сумата в общ размер от 1595.84 лв., формирана както следва: главница в размер на 1000 лв.; договорна възнаградителна лихва върху главницата в размер на 344.73 лв.

за периода от *** г до 21.07.2020 г. ; законна лихва за забава върху главницата в размер на 251.11 лв. за период от 21.07.2020 г. до 02.04.2024 г. и лихва за забава върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до окончателно изплащане на вземанията.

Претендира присъждането на разноси в настоящото и в заповедното производство.

Моли, в случай че представител на „А.“ ЕООД не се яви на първото открито съдебно заседание, при липса на пречки за това да се даде ход на делото и същото да се гледа в тяхно отсъствие.

Моли, в случай, че ответникът не представи в срок отговор на исковата молба и не се яви на първото заседание по делото, без да е направил искане за разглеждането му в тяхно отсъствие, на основание чл. 238, ал. 1 ГПК да постанови неприсъствено решение срещу него. За съдебно заседание ищцовото дружество е редовно и своевременно призовано не изпраща процесуален представител.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил писмен отговор от адв. С. С., в качеството ѝ на особен представител на ответника, с който заявява, че счита предявения иск за допустим, но неоснователен и недоказан.

Сочи, че представеният договор за паричен заем не е разписан от страните. В исковата молба се твърди, че е част от системата за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от кредитодателя, при което от отправяне на предложението до сключване на договора, страните са използвали средства за комуникация от разстояние. По делото не е представено отправеното предложение за сключване на договор за паричен заем. Заемодател е „С.“ООД, който е прехвърлил вземането си на ищеца с договор за продажба и прехвърляне на вземания /Цесия/. Договорът е сключен на *** год., като в него е визирано общо задължение от 4 400 115.07 лв., като не са конкретизирани задълженията.

По делото е представено като доказателство за цесия уведомление по договор № ***, като този номер не фигурира в договора за паричен заем. Не са представени доказателства за получаване на това уведомление от ответника. От значение за уведомяването по чл. 99, ал.3 ЗЗД е достигането до знанието на длъжника на данни за сключените договори за цесия, с оглед обстоятелството на замяна на страна в заемното правоотношение.

Счита, че връчването на уведомление за цесия, приложена към исковата молба, чрез особен представител, съгласно съдебната практика не може да се счита за уведомление, не са представени и доказателства за получаване на процесиите парични средства от ответника.

Към настоящия момент няма възражения.

С оглед на това, че няма връзка с ответника не може да представи други писмени доказателства и за момента няма доказателствени искания. В съдебно заседание адвокат С. С. моли съда да отхвърли предявеният иск по съображенията изложени в писмения отговор.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложеното частно гражданско дело № 915/2024 г. по описа на Районен съд – К., на основание чл.410 от ГПК съдът е издал заповед за изпълнение №568/16.04.2024г. срещу длъжника Ю. С. Ф., за сумите : 1 000 за главница, 344.73 лева договорна възнаградителна лихва за периода от ***г. до 21.07.2020г., 251.11 лева лихва за забава по договора за потребителски кредит за периода от 21.07.2020г. до 02.04.2024г., и законна лихва върху главницата считано от 15.04.2024г.. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата 81.92 лева разноси по делото. С разпореждане № 1661/16.04.2024г., постановено по частно гражданско дело № 915/2024г. по описа на Районен съд – К. съдът е отхвърлил заявлението на кредитора за сумите : 449.75 лева такси и 1381.65 лева неустойка по чл.6.2 от договор за паричен заем № *** от ***г., като неоснователно.

Заповедта за изпълнение на парично задължение е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК, и с оглед разпоредбата на чл.415, ал.1, т.2 от ГПК, съдът е дал указания на заявителя да предяви иск относно вземането си.

Представен е договор за потребителски кредит № ***, сключен на ***г. година между Ю. С. Ф., ЕГН *****, като кредитополучател и „С.“ ООД. Договора за паричен заем Кредирект № *** от ***г. е сключен при следните условия : размер на отпуснатия заем – 1000 лева; размер на погасителната вноска : 4х33.48 лева и 11х110.11 лева; ден на плащането : вторник; вид вноска : месечна; годишен процент на разходите на заема – 47.9%; брой вноски – 15; фиксиран годишен лихвен процент:40.05%; дата на първо плащане:21.05.2019; дата на последно плащане: 21.07.2020г.; обща сума за плащане: 1344.73 лева /лист 7-9 от делото/. В договор за потребителски кредит № *** от ***г. е инкорпориран погасителния план /лист 8 от делото/. В чл. 6 от договора, е уредено задължение за ответника - в тридневен срок от сключване на договора да предостави обезпечение за изпълнение на задължението си – поръчители отговарящи на определени изисквания или предоставяне на банкова гаранция, като е уговорено при неизпълнение на това задължение той да дължи неустойка в размер на 1 670.27 лева /неустойка за неизпълнение на задължение/, която кредиторът е разсрочил в погасителния план чрез добавяне на суми към всяка от анюитетните вноски и така всяка анюитетна вноска е в размер на 201 лева Съгласно погасителния план, последната падежна вноска е на 21.07.2020 г., поради което следва да се приеме, че към датата на приключване на съдебното дирене пред настоящата инстанция, цялото задължение по договора е станало изискуемо, респ. фактът дали е обявена предсрочна изискуемост на кредита е без значение /така решение № 41/21.07.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в. т. д. № 1128/2021 г. /. До приключване на съдебното дирене ответникът не твърди или установява да е заплатил суми по договора. По делото не е спорно,че ответника е получил дадената му в заем сума видно от представената разписка с получател Ю. С. Ф., наредител „С.“ ООД. В описанието е посочено паричен превод към EasyPay, заем,съгласно договор № ***, сума 1000 лева.

От представения с настоящата искова молба Договор за продажба и прехвърляне на вземания, сключен на *** г. между „А.“ ЕООД като цесионер и „С.“ ООД като цедент. Съгласно договора за цесия „С.“ ООД и „А. Б. ****“ ЕООД са договорили в целия пар. 4 договора за прехвърляне на вземания /

лист 25-30 от делото/. Уговорено е че „А. Б. ****“ ЕООД в качеството си на цесионер по договора за прехвърляне на вземания от *** г. от свое име и за своя сметка да уведоми длъжниците за извършената цесия. Представено е уведомление за цесия, без данни да е връчено на ответника /л. 31 от делото/.

При така установените правнорелевантни обстоятелства, чрез събраните в първата съдебна инстанция доказателствени средства, съдът по правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК приема следното от правна страна:

За основателността на предявения иск ищецът следва да установи следните кумулативни предпоставки: 1. наличие на валидно облигационно правоотношение както между „С.“ ООД и ответника с предмет предоставяне на заемна сума, 2. реалното предоставяне на заемната сума в размер на 1000 лева и 3. наличие на валиден договор за цесия между „С.“ ООД и ищеца, за който длъжникът е бил уведомен.

„А. Б. ****“ ЕООД представлява финансова институция по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗКИ, поради което може да отпуска заеми със средства, които не са набавени чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства, което е налице в случая. Това определя дружеството като кредитор по смисъла на чл. 9, ал. 4 ЗПК.

С оглед обсъдените по-горе писмени доказателства се налага извода, че „С.“ ООД и ответника са били в договорни правоотношения възникнали от договор за паричен заем Кредирект № *** от ***г като заемната сума е била предоставена на ответника. Представеният по делото договор за паричен кредит и платежните документи, установяват възникналото заемно правоотношение между кредитора „С.“ ООД и ответника, по силата на което ответника е получил сумата в размер на 1000 лева и се е задължил да я върне.

Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. Разпоредбите на чл. 10 и чл. 11 ЗПК уреждат формата и съдържанието на договора за потребителски кредит. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗПК, договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12, в два екземпляра – по един за всяка от страните по договора.

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства, настоящият съд приема за доказани твърденията на ищеца, че между неговия праводател и ответника е налице облигационна връзка, възникнала по силата на сключен между тях договор за паричен заем Кредирект № *** от ***г, с включен в него погасителен план, и общи условия към него. Тези факти се установяват от приложените писмени доказателства, цитирани по-горе, които удостоверяват по безспорен начин и изложените от ищцовата страна твърдения относно сключването на процесния договор за предоставяне на

кредит от разстояние между страните по делото по инициатива на потребителя чрез използване на средства за комуникация от разстояние, по смисъла на ЗПФУР, както и времето, проведена между страните кореспонденция на електронни носители, начина и условията на сключването на процесния договор и неговите съществени условия, в т. ч. възникналите задължения за кредитополучателя.

В случая между страните е сключен договор за паричен заем от разстояние по реда на ЗПФУР, където е предвидена възможността за предоставяне на парични кредити от разстояние. Според съдебната практика /решение № 70/19.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 868/2012 г., IV г. о. /, електронното изявление се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕУУ - за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство. Когато е създаден подписан електронен документ, неговата доказателствена сила е такава, каквато законът признава на подписаният писмен документ, а ако се касае за частен документ, той се ползва с такава сила само за авторството на изявлението /чл. 180 ГПК/. В случая договорът за кредит е сключен във валидна електронна форма, съгласно изискванията на специалния закон. Установи се, че ответника е получил заемната сума от 1.000лева. В настоящия случай е представен по делото договора, сключен между страните в писмен вид, като възпроизвеждането на електронния документ върху хартиен носител не променя характеристиките му. Съгласно чл. 184, ал. 1 изр. 1 ГПК, той се представя по делото именно върху такъв носител, като препис, заверен от страната, като преписът е годно и достатъчно доказателство за авторството на изявлението и неговото съдържание. Приложените към исковата молба документи в своята цялост представляват годни доказателствени средства, установяващи валидното сключване на договор за кредит по реда на чл. 6 ЗПФУР и предаването на договорената сума от страна на ищеца на ответника. Следва да се посочи и решение № 286/27.10.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в. т. д. № 333/2022 г., решение № 212/04.08.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в. т. д. № 174/2022 г., решение № 8/09.04.2021 г. на Старозагорски окръжен съд по в. т. д. № 1172/2020 г., съгласно които легалната дефиниция на договори от разстояние се съдържа в разпоредбата на чл. 6, ал. 1 ЗПФУР, съгласно която договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. В разпоредбата на чл. 18 ЗПФУР са посочени подлежащите на доказване факти и обстоятелства във връзка със сключването на договор за предоставяне на кредит от разстояние, като доказателствената тежест е възложена на ищеца-доставчик на услугата. За доказването на преддоговорната информация и на електронните изявления, отправени съгласно ЗПФУР, се прилага Законът за електронния документ и електронния подпис – сега Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /загл., изм. с ДВ, бр. 85 от 2017 г. /, а съгласно, ал. 3 преддоговорната информация, както и изявленията, направени чрез телефон,

друго средство за гласова комуникация от разстояние, видеовръзка или електронна поща, се записват със съгласието на другата страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях. В разпоредбата на чл. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис в редакцията му действала към момента на сключване на твърдения договор за кредит от разстояние /ред. ДВ, бр. 100 от 21.12.2010 г. / електронният документ представлява електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизвеждано. Следователно в случаите, в които законът изисква писмена форма, независимо дали същата е за действителност или за доказване, тя се счита спазена, след като е съставен електронен документ. Електронното изявление се счита за подписано при условията на чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕУУ, според който за електронен подпис се счита всяка електронна информация, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство, като законът въвежда три форми на електронния подпис – обикновен, усъвършенствен и квалифициран. Разпоредбата на чл. 13, ал. 4, изр. 2 ЗЕДЕП допуска страните да се съгласят в отношенията помежду си да придадат на обикновения електронен подпис стойността на саморъчен. По настоящото дело са представени доказателства, че е постигнато съгласие между страните, чрез договаряне, осъществено посредством средства за комуникация от разстояние. Комуникацията между страните е осъществена посредством електронната страница на кредитора, на която кредитополучателят е подал искане за получаване на кредит, предоставена е необходимата информация и лицето се е съгласило да получи заем. Поради това настоящият съд намира, че страните са постигнали съгласие по смисъла на чл. 13, ал. 4, изр. 2 ЗЕДЕП, че ще признават стойността на електронния подпис на саморъчен в отношенията помежду си. Ето защо следва да се приеме, че представеният договор за кредит представлява подписан частен електронен документ, който се ползва с формална доказателствена сила относно авторството на обективизираните волеизявления съгласно чл. 180 ГПК /решение № 70/19.02.2014 г. на ВКС по гр. д. № 868/2012 г., IV г. о. /. Следва да се съобрази и решение № 231/19.08.2022 г. на Старозагорски окръжен съд по в. т. д. № 252/2022 г., в което се сочи, че при сключване на договора за кредит от разстояние съгласие за неговото сключване е налице, доколкото договорът за заем е реален и се счита сключен с получаване на сумата по него, а насрещните волеизявления относно съществените му условия са отправени "от разстояние" по смисъла на ЗПФУР, чиито особени изисквания към самия договор са изпълнени. Договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние се сключва между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние, т. е. не е необходимо едновременно физическо присъствие /арг. чл. 6 вр. пар. 1, т. 2 от ДР на ЗПФУР/ – напр. електронни формуляри в интернет, разговори по телефон, кореспонденция по имейл и др. Съгласно чл. 18, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ЗПФУР, доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя, като за доказване на преддоговорната информация и изявления, се прилага чл. 293 ТЗ, а за електронните изявления – Законът за електронния документ и електронния

подпис. Електронното изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и представяне на информацията, като негов автор е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител, а титуляр – лицето, от името на което е извършено електронното изявление /чл. 2, ал. 1 вр. чл. 4 ЗЕДЕУУ/. По смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, вр. чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) 910/2014 г. "електронен документ" означава всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, включително в текстови запис. За "електронен подпис" по смисъла на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, вр. чл. 3, т. 10 от Регламент (ЕС) 910/2014 г. се считат данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярят на електронния подпис използва, за да се подписва. В случая както се посочи кореспонденцията между кредитодателя и кредитополучателя е била проведена посредством електронна комуникация. Относно процедурата по кандидатстване ответникът е имал регистриран профил в системата на дружеството, за което и се прилагала информация на хартиен носител, ответникът е предоставил лични данни и му били изпратени имейли в хода на процедурата по сключване на договора за кредит, както и изпратени SMS с уникален код за сключването на договора за кредит на посочен от него телефонен номер.

В случая основният спор по делото, с оглед наведените в тази насока възражения от особения представител на ответника, е дали извършената цесия е надлежно съобщена на длъжника.

В случая липсва надлежно съобщаване на извършената цесия на длъжника, доколкото уведомлението за нея не му е било връчено преди завеждане на настоящото дело, а се иска това да стане с връчването на исковата молба, но тя е връчена само на особения представител на ответника, а не на Ю. С. Ф.. Противоречивата съдебна практика в страната по този въпрос – дали може да се приеме, че цесията е надлежно съобщена, при условие, че уведомлението е връчено на особен представител на ответника в хода на процеса, е преодоляна, като се наложи разрешението, че връчването на особен представител не би могло да се приравни, нито на връчване на ответника /поради обективна невъзможност за извършване на фактически действия от страна на особения представител, които да доведат извършената цесия до знанието на длъжника/, нито на упълномощен адвокат, който би могъл да извърши тези фактически действия, доколкото връзката с клиента му се предполага. Представителната власт на особения представител спрямо отсъстващата страна произтича от акт на съда, с който той е назначен, като приложение намира разпоредбата на чл. 47, ал. 6 ГПК, която се свързва с общото правило на чл. 29, ал. 3 ГПК (в този смисъл т. 6 от мотивите на Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС). Тази представителна власт е ограничена /арг. чл. 29, ал. 5 ГПК/, което води до извода, че особеният представител не притежава право да приема волеизявления, свързани с промяна в материалното правоотношение между страните. В този смисъл е трайно установената съдебна практика на въззивните съдебни състави на ОС – С., както и решение № 74 от 27.07.2017 г. по в. т. д. № 154/2017 г. на Апелативен съд Бургас, което не е допуснато до касация с определение № 567/18.09.2018 г. по т. д. 3153/2017 г. на II ТО на

ВКС и др.

Не е спорно по делото и се установява от представените писмени доказателства наличието на сключен договор за прехвърляне на вземания – цесия, по силата на който вземане на "С." ООД спрямо ответника Ю. С. Ф.. е преминало в полза на ищеца по делото. Цесията обаче не е породила своето действие спрямо длъжника, тъй като същият не е бил уведомен, както предвижда разпоредбата на чл. 99, ал. 4 ЗЗД.

Съгласно константната съдебна практика, включително на върховната съдебна инстанция /Тълкувателно решение № 142-7/11.11.1954 г. на ОСГК на ВС, решение № 156/30.11.2015 г. на ВКС по т. д. № 2639/2014 г., II т. о., решение № 137/02.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о. /, за да породи извършената цесия действие по отношение на длъжника, следва до него да е достигнало волеизявлението на досегашния кредитор – цедента за прехвърляне на вземането. В този смисъл е разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, съгласно която предишният кредитор /цедентът/ трябва да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането.

Действително няма спор, че по силата на принципа на свободата на договаряне предвидена в чл. 9 ЗЗД, предишният кредитор /цедентът/ може да упълномощи новия кредитор /цесионера/ да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник, като това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД /така решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. на ВКС, II т. о.; решение № 96/17.04.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3049/2017 г., IV г. о., решение № 114/07.09.2016 г. на ВКС по т. д. № 362/2015 г., II т. о. /. Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението, макар и като приложение към исковата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК.

Спорен обаче е въпросът достигнало ли е до длъжника уведомлението за извършената цесия в хода на настоящото производство. Както вече се посочи в конкретния случай по делото няма данни да е налице надлежно връчване на съобщение на длъжницата за извършеното прехвърляне на вземането преди образуване на исковото производство. На ответника е бил назначен особен представител, който притежава особено процесуално качество да защитава интересите на длъжника в хода на съдебното производство. Затова в конкретния случай, приложеното към исковата молба уведомление за цесия е връчено на назначения от съда /след провеждане на процедура по чл. 47, ал. 5 ГПК/ особен представител на ответника. Както бе посочено представителната власт на особения представител се изчерпва с осъществяване на процесуалното представителство по конкретното гражданско дело, по което същият е назначен, и не обхваща получаването на материалноправни изявления, адресирани до представлявания от особения представител отсъстващ ответник. Особеният представител може да извършва всички съдопроизводствени действия, освен тези, свързани с разпореждане с предмета на делото – арг. от чл. 29, ал. 5 вр. чл. 34, ал. 3 ГПК, защото не е страната по спорното материално правоотношение. Следователно получаването от негова страна на изявления, които принципно биха довели до промяна в това материално правоотношение, като например заменянето на

предходния кредитор с нов, няма да произведе този ефект /така решение № 2350/07.04.2017 г. на Софийски градски съд по в. гр. д. № 5905/2016 г. /. Следователно, до фактическо връчване на книжата, сред които и уведомлението за прехвърляне на вземането, с материалноправен ефект по чл. 99, ал. 4 ЗЗД, не се е стигнало и предаването на уведомлението на процесуалния представител не може да се приравни на нотифициране на длъжника, поради особения характер на представителството, осъществявано от назначен от съда, по чл. 47, ал. 6 ГПК, представител. Като взе предвид изложеното, съдът стига до извода, че длъжника не е валидно уведомен от цедента за прехвърляне на вземанията му на нов кредитор – ищецът, поради което правата на последния да търси вземанията си от длъжника по процесния договор не са консолидирани, непротивопоставими са на него и цесионерът не може да претендира изпълнение на задълженията по процесния договор за потребителски кредит. Настоящият съд намира, че не е осъществено връчване на уведомление до ответника за прехвърляне на вземанията в хода на производството с материалноправния ефект по чл. 99, ал. 4 ЗЗД, като част от приложенията към исковата молба е получено от назначения от съда особен представител и предаването му не може да се приравни на нотифициране на длъжника предвид особения характер на представителството от назначения от съда по чл. 47, ал. 6 ГПК процесуален представител и обема на неговите правомощия /така и решение № 60/06.03.2019 г. на Сливенски окръжен съд по в. гр. д. № 64/2019 г. /. Последният не представлява упълномощен да получава материално-правни изявления представител на ответника. Правомощията на особения представител се изчерпват с процесуално представителство по конкретното дело, имащо за цел осигуряване защита на интересите на ответника в исковото производство. Същите не обхващат получаването на материалноправни изявления, адресирани до него. Предвид на това получаването от негова страна на изявления, които принципно биха довели до промяна в материално правоотношение, каквото е заменянето на предходния кредитор с нов, не може да произведе ефект. Длъжникът не е валидно уведомен за прехвърлянето на вземанията към него на нов кредитор ищцовото дружество, поради което правата му да търси вземанията си от него са непротивопоставими на длъжника, спрямо когото цесията има действие от момента, в който прехвърлянето на вземанията бъде съобщено от предишния кредитор или от упълномощено от него лице / В рамките на осъществяваните действия по чл. 47 ГПК не може да се изведе надлежно известяване на ответника, тъй като тази норма не замества изискването на чл. 99, ал. 4 ЗЗД. В конкретния случай исковата молба е връчена при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК и ответника се представлява от особен представител, на когото са връчени съдебните книжа. При това положение връчване на книжата, а от там и на уведомленията за прехвърлянето на вземането по смисъла на чл. 99, ал. 4 ЗЗД, не се е осъществило /така решение № 62/22.03.2019 г. на Ловешки окръжен съд по в. гр. д. № 18/2019 г. /.

Гореизложеното води до неоснователност на предявените искове на горепосочените основания и като такива следва да бъдат отхвърлени като неоснователни.

При този изход на делото на претенцията за разноски на ищеца се явява неоснователна.

Воден от горните мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „А.“ ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: град С., район ***, булевард „****“ ***, представлявано от Х.М.М. и П.В., искове с правно основание чл. 422, вр. с чл. 415 от ГПК, вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, във вр. с чл. 99 от ЗЗД от ЗЗД против Ю. С. Ф., ЕГН *****, с адрес град К., улица *** за установяване съществуването на вземанията на „А. Б. ***“ ЕООД в общ размер от 1 595.84 лева, както следва: 1000 лева за главница, представляваща неизпълнено задължение по договор за потребителски кредит № *** от *** г., 344.73 лева договорна лихва за периода от *** г. до 21.07.2020 г., 251.11 лева лихва за забава за периода от 21.07.2020 г. до 02.04.2024 г., ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 15.04.2024 г. до окончателното ѝ изплащане, цедирани с договор за продажба и прехвърляния на вземания от *** г., сключен между „С.“ ООД като цедент и „А.“ ЕООД като цесионер, за които вземания е издадена заповед № 568/16.04.2024 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК, постановена по частно гражданско дело № 915/2024 г. по описа на Районен съд – К., като неоснователни.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – С. с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – К.: _____